

Ukázka – první tři kapitoly

1

Poškoláci

V obyčejných městech jako jsou Praha, Brno či Prčice se lidé bojí obyčejných tvorů, jako jsou hadi, vosy či myši. V Brně a Praze mohou mít lidé ještě strach z toho, že když budou po někom něco chtít, pošle je onen dotyčný do Prčic. V Prčicích se lidé do Prčic většinou neposílají, protože už tam jsou. V malém městečku Ďasovice má nebezpečí úplně jinou podobu. Jmenuje se paní Vyhnánková. Paní Vyhnánková vypadá na první pohled jako bezmocná stařenka, když se však pomalu loudá ulicí, není vhodné dívat se na její nápadně velký klobouk, za kterým má podle ročních období nastrkané buď první jarní květiny nebo naopak červenající podzimní listí, ani na její dlouhý kostkovaný plášť či dřevěnou hůlku, která rytmicky dopadá na dláždění z kočičích hlav. Je dobré pozorovat její stín. A lidi, kteří se v něm ocitnou. Budete-li se dívat pozorně, všimnete si, jak se náhle samotnému starostovi roztřesou kolena hrůzou, jak ředitel továrny na sekáčky na maso začne šátrat po kapsách a hledat svůj inhalátor nebo jak policejní náčelník zkušeným pohybem zachytí svou omdlévající manželku.

Generace za generací uctivě zdraví tu stále ohnutější, seschlejší a pomalejší pozoruhodnou dámu, před kterou uctivě smekali čapky už jejich rodiče a rodiče jejich rodičů před nimi. Samozřejmě se najdou i tací, kteří ji minou bez povšimnutí. I do Ďasovic občas zavítají turisté. Ale každý, kdo už nějaký ten pátek v městečku bydlí, o paní Vyhnánkové slyšel a většina lidí má dost rozumu na to, aby se jí klidila z cesty, a spolu se sebou aby uklidili i každý odpadek, po kterém by stařenka mohla uklouznout nebo větev, o kterou by mohla zakopnout.

Ale dost již bylo chození kolem horké kaše. Paní Vyhnánková není žádná kouzelnice, nebezpečná vražedkyně ani znalkyně bojových umění. Je ředitelkou místního víceletého gymnázia a je jí už celá desetiletí. Té drobné staré dámě je celých devadesát šest let a slovo důchod považuje za stejně vulgární jako všechna ta slova, místo kterých se na stránkách slušných knih a novin píše tři tečky nebo hvězdičky. Před mnoha lety, když bylo paní Vyhnánkové pouhých osmdesát, se ji pokusil tehdejší starosta (který byl ve městě jen krátce a nebyl absolventem gymnázia) naznačit, že by možná měla začít uvažovat o odchodu do penze. Ve stejnou dobu vyšlo najevo i to, že paní Vyhnánková je majitelkou několika důležitých budov ve městě a od té doby už nikdy žádný starosta s podobně vulgárním nápadem nepřišel.

V našich zemích asi neexistuje nic jako zvláštní gymnázium, které by bylo zároveň polepšovnou. Byl by to tak trochu protimluv, protože gymnázium by mělo být jednou z lepších škol. Gymnázium v Ďasovicích se ale takovou pozoruhodnou školou stalo. Pokud nějaký ředitel vyloučil ze školy dítě, které se pokusilo podpálit školu či dohnat polovinu učitelského sboru do blázince, dalo se očekávat, že na gymnáziu, kde vládla tahle stará dáma, přijmou takového rošťáka s otevřenou náručí. A dalo se také očekávat, že se během následujících let z takového rebela stane příští starosta, ředitel domova důchodců, sólista národního divadla, pěstitel růží, chovatel motýlů, ošetřovatel slonů, krotitel tygrů, vychovatel dětí – zkrátka někdo, kdo si zvolí nelehké povolání, ve kterém bude pečovat o něco křehkého nebo krotit síly přírody. Ostatně věřím, že pokud byste zavítali do Temelína, do cirkusu nebo na Pankrác, najdete tam hned několik zaměstnanců, kteří budou mít na maturitním vysvědčení podpis paní Vyhnánkové. A v tom posledním případě budou všichni do jednoho na té straně mříží, kde jsou píchačky, šatny pro zaměstnance a dveře, vedoucí ven na ulici.

Rebelové, kteří přišli na d'asovické gymnázium, nikdy nemluví o tom, co se jim přihodilo, když zůstali po škole. Říká se, že to bylo něco tak strašného, že neexistují slova, která by to popsala. Nikdo, kdo byl kdy po škole, neprozradil to, čím prošel nikomu jinému. Poškoláci o tom nemluví dokonce ani sami mezi sebou – jen si vyměňují onen pohled. Pohled, který říká: Já to vím a ty to víš a oba budeme mlčet navždy.

Na gymnáziu existuje dokonce něco jako poškolácké legendy. Krvežíznivý Tonda zvaný Řezník, Cecilka Trhačka nebo Jenda Žhář. Ti tři nebyli žádní géniové. Tonda krvežíznivě pitval žížaly, jen aby zjistil, že žádnou krev nemají, Cecilka dokazovala svou statečnost kamarádkám tak, že holýma rukama roztrhala vosí hnízdo visící na nedalekém stromě a Jenda začal s podpalováním své bývalé školy u své vlastní židle – spíše než jejich drsné činy děsili ti tři své okolí svou vlastní hloupostí, ale když pak dali hlavy dohromady, dokázali společně zosnovat pořádný průšvih. Nemá cenu tu celý ten příběh popisovat, aby snad v nějaké podobně prosté mysli nezasel zrnko inspirace, řeknu jen, že v něm hlavní roli hrál jeden ztracený učitel, sklenička projímadla, bezzubý pes, rezavý kladkostroj, nefunkční bomba, devět mrtvých krys a jedna falešná bankovka. Dovedete si jistě představit, jak toto vše dokázalo na celou noc zaměstnat policejní hlídku i dobrovolné hasiče, a proč se od té doby vykládá, že v místním supermarketu straší. Důležitější je, že tam, kde nepomohly slzy, nářky, nadávky ani facky rodičů, pomohl zásah jedné drobné stařenky. Ti tři zůstali po škole a říká se, že za jednu noc zestárlí o tři roky. Tonda, jehož nejoblíbenější hračkou byl do té doby skalpel, začal následně hrát na harfu a věnovat se vodní gymnastice. Cecilka namísto střelby vzduchovkou začala experimentovat s pěstováním vegetariánských masožravých rostlin a Jenda namísto házení práskacích kuliček začal skládat básně.

Mezi nejdrsnější z vtípků, které mohou potkat nové studenty d'asovického gymnázia, patří nabádání k tomu, aby provokovali tu na první pohled bezmocnou stařenku. A aby byl někdo tak zlomyslný a něco tak sebevražedného druhým doporučil, musí být jeden nebo druhý dočista pitomý.

Jeden z těch nešťastníků, který se k něčemu takovému dal vyprovokovat, se jmenoval Oskar Bezouška. Bylo mu třináct, ve městě byl úplně nový a o paní Vyhnánkové dočista nic neslyšel. Oskarův otec byl bohatý podnikatel a Oskar byl zvyklý na to, že to v jeho bývalé škole každý věděl. Kluci se k němu chovali s respektem. Věděli, že je Oskar tu a tam pozve na soukromé golfové hřiště, u kterého stojí malý altánek s ledničkou plnou vychlazené koly a nanuků. Nikoho ani nenapadlo dělat si legraci z Oskarových velkých odstávajících uší, které tak špatně ladily k jeho příjmení. Oskar byl vcelku prima kluk, byl poměrně bystrý a na gymnázium ho nepřivedl žádný vlastní průšvih, ale problémy jeho starší sestry Eleonory, která byla nucena změnit školu poté, co uspořádala noční závody na motorkách na školním fotbalovém hřišti, navíc čerstvě posekaném a připraveném na školní přebor.

Ne vše, co se nám v životě přihodí, lze popsat slovem spravedlivý. David Dvořák o tom věděl své. Na rozdíl od Oskara měl sice úplně normální jméno, které neprovokovalo k žádným posměškům a obě uši měl připlácle k hlavě a ještě ukryté pod přerostlými hnědými kudrnami, ale nejenže neměl bohatého otce, ale neměl nikoho, kdo by se dal podobným slovem vůbec popsat. Jeho maminka Davida a jeho tři starší sourozence sotva uživila a všichni se tísnili v malém panelákovém bytě. David nosil obnošené šaty po svých dvou starších bratrech (a v horším případě i po sestře) a večerel den co den nemastné neslané zbytky jídel, které maminka nosila z tovární jídelny, kde pracovala jako kuchařka. Náhoda svedla Oskara a Davida dohromady do jedné školní lavice. A vztek a závist vedly k tomu, že David Oskara vyhecoval k tomu, aby hodil mokrou houbu na tabuli při té nejnevhodnější hodině, a to při hodině chemie, vedené paní Vyhnánkovou.

Paní Vyhnánková nebyla v žádném případě natolik zlá, aby někoho odsoudila k trestu, opředěnému strašlivými pověstmi, za pouhou mokrou houbu. Jenomže ve svém věku už neslyšela a neviděla zrovna nejlépe. Dopad houby na tabuli ani nepostřehla a všimla si jí vlastně až ve chvíli, kdy po ní uklouzla a dopadla na ni. V jejím věku byl každý pád nebezpečný a zlomenina mohla znamenat smrt, a tak, i když se jí nic nestalo (kromě toho, že musela absolvovat namáhavý pochod přes ulici do svého bytu pro suchou sukni a zpět),

vyhodnotila Oskarův útok jako pokus o vraždu. A je jasné, že za pokus o vraždu už si člověk zaslouží zůstat po škole.

Následující tři vyučovací hodiny byly těmi nejdelšími hodinami, které Oskar ve svém životě zažil. Hned o přestávce ho totiž jakési dobré duše začaly zasvěcovat do povídaček, o kterých neměl ani tušení. Z pověstí o školních trestech Oskarovi naskákala husí kůže a mráz mu běhal po zádech. V jeho světlých vlasech si razily cestičky čůrky potu a Oskar si mohl jen v duchu nadávat za to, jak byl hloupý a jak bláhově se nechal nachytat. Oskar nepovažoval sám sebe za hrdinu, ale nebyl ani žádný strašpytel. Rozhodně mu nepřišlo na mysl, že by třeba ze školy utekl a trestu se vyhnul. Ostatně jedné věci se děsil ještě víc, než toho, že by měl být po škole – a to, jak to celé vysvětlí svému otci.

Oskar měl tak sevřený žaludek, že po vyučování nešel ani na oběd a vydal se rovnou do ředitelny a nesměle zatukal na dveře paní Vyhnánkové. Slyšel její šouravé kroky, a pak se dveře pomalu otevřely. Stará paní neřekla ani slovo, jen hlavou pokynula Oskarovi, aby ji následoval. V ruce nesla starodávně vypadající klíče. Na tom ovšem nebylo nic až tak zvláštního. Celá škola pocházela z konce devatenáctého století, a i když se v ní za ta léta ledacos opravilo a vyměnilo, bylo tu dost podivuhodných zákoutí a starých dveří.

Stará paní měla ředitelnu v přízemí a nyní se s námahou škrábala po schodech do prvního patra, tam zůstala chvíli stát, a když znovu popadla dech, dovedla Oskara k dvoukřídlovým vitrážovým dveřím. Nebyla u nich žádná cedulka, naznačující, co dveře skrývají. Paní Vyhnánková chvíli zápolila se zámekem, než se jí dveře podařilo odemknout. K Oskarovu překvapení se následně otevřely s nečekanou lehkostí a bez jediného vrznutí. Ještě než vstoupili dovnitř, ucítil Oskar pach, který mohla vydávat jen stará, velmi zaprášená knihovna. Prach byl cítit ve vzduchu a celé vrstvy ho ležely na regálech s knihami i na podlaze, ve které byla ve špině vyšlapaná cestička. Paní Vyhnánková ho sem evidentně nevedla bojovat ani s prachem ani s pavouky a nezajímala se ani o staré rozpadající se knihy. Šla ve svých vlastních starých stopách k dalším, podstatně menším dvířkům, které se skrývaly na druhém konci knihovny, odemkla je a ty se jen s neochotným vrznutím otevřely. Stařenka ustoupila a pokynula Oskarovi, aby vstoupil dovnitř. Za celou dobu neřekla ani slovo.

Oskar se musel sehnout, aby mohl projít do nevelké místnosti, ukryté za knihovnou. Byla to malá, ponuře působící studovna. Špinavým oknem do ní pronikalo jen málo světla a tmavé dřevo, kterým byla obložená, ještě umocňovalo onen nevlídný dojem. Byl zde jen psací stůl, torzo uhnílé židle a džbán s velmi starou vodou, ve které plavalo několik mrtvolek hmyzu. Nad stolem visel poměrně velký gobelín, a to bylo vše. Oskar se otočil ke staré paní a doufal, že konečně promluví, řekne mu, v čem přesně má spočívat jeho trest a jak dlouho bude muset v té temné komoře zůstat. Ale paní Vyhnánková dovnitř nevešla. Ve chvíli, kdy se Oskar otočil, dveře zaklaply a zarachotil v nich zámek. Slyšel ještě, jak ředitelka pomalu odchází a zavírá za sebou i druhé dveře. A to vše bez jediného slova.

Oskar nechápal, co to má znamenat. Proč jsou školní tresty opředené takovými děsivými bajkami. Opravdu celá ta strašná „hrůza“ spočívá v tom, že bude zavřený sám s několika mrtvými mouchami a živými pavouky v malé špinavé místnosti? Možná, že všechno to strašení byla jen snůška lží, kterou vypustila mezi děti nějaká nažehlená princeznička v bílých šatech, trpící navíc arachnofobií. Oskar nevěřícně zakroutil hlavou, a pak přešel k oknu a pokusil se ho otevřít. Nešlo to. Chvíli u něho jen tak stál a pozoroval život na ulici. Spatřil Davida Dvořáka, vycházejícího ze školní jídelny a v tu samou chvíli mu pořádně zakručelo v břiše. V duchu huboval sám sebe, že se nechal zastrašit povídkami pro malé děti a alespoň se nenajedl. Kdo ví, jak dlouho bude po škole. Ale nemělo cenu vztekat se na Davida a Oskar věděl, že si moc nepomůže, ani když bude mít zlost sám na sebe. Prostě se musí na tu chvíli, co tu bude, nějak zabavit a zapomenout na hlad.

Oskar chvíli studoval nástěnný gobelín. Byl na něm jakýsi pohádkový výjev – zámek, trní, bludiště, drak, mořská zátoka, skály a trpaslíci. Nepředstavovalo to žádnou pohádku, kterou by Oskar znal, anebo to bylo více pohádek smíchaných dohromady. Těžko říct. Gobelín začal Oskara po chvíli nudit a obrátil svou pozornost ke psacímu stolu. V jedné z jeho zásuvek našel starou knihu a začal si v ní zvědavě listovat.

Knížka byla poměrně tenká a ukrývala jen jednu dlouhou báseň, opatřenou obrázkem:

V náruči šípků zámek spí
a jeho brány halí křoví,
ozvěna zrady v chodbách zní,
princovo jméno šeptá trní.

Spatříš ho, ale nenajdeš,
pokud si zvolíš snadnou cestu,
po cestě přímé nedojdeš,
spatříš jen odraz jeho lesku.

Pravá stezka je spleť
a levá vede k dračí sluji,
a stará lípa letitá,
stojí tam, kde se rozdělují.

Draci jsou králi tmavé noci,
však v bezpečí jsi, je-li den,
neprojdeš ale bez pomoci,
ani když draky zmáhá sen.

Dračí skála ti napoví,
jak můžeš projít bludiště,
počkej na čas, kdy měsíc bdí,
nač tápat křovím nejistě.

Za labirintem číhá řeka,
nástrahy skrývá starý most,
pod mostem malá loďka čeká,
snad už jsem k tomu řekl dost.

Jen pokud projdeš překážky,
tak můžeš najít spící věže,
bojíš-li se, běž nazpátky,
strašpytel ať pod postel vleze.

Zatímco Oskar četl báseň, venku se zešeřilo. To bylo divné. Byl v místnosti zavřený sotva půl hodiny, takže nemohlo být ani půl třetí. Navíc bylo září a takováto tma nemohla být před třetí ani v půlce prosince, natož v tuto dobu. Oskar popošel udiveně a trochu vystrašeně k oknu a zalpal po dechu. Ulice a auta byly pryč. Oskar se díval ven na lesknoucí se hladinu jezera, ve kterém se zrcadlily první hvězdy. Ještě jednou se pokusil otevřít okno, a tentokrát klikka pod jeho rukama poslušně povolila.

2

Pláž

Oskar vyděšeně zacouval zpět ke psacímu stolu a ve slábnoucím světle rychle znovu listoval básní. Na chvíli doufal, že až ji dočte, uvidí před oknem opět školní pozemky a ulici. Otevřeným oknem sem ale pronikal jen vlahý vánek, vůně vody a cvrlikání hmyzu. Venku byla stále větší tma a jezero zůstávalo tvrdošíjně na svém místě.

Zatímco se Oskar choulil na zaprášené podlaze a snažil se vzpamatovat ze svého šoku, ujala se za oknem definitivně vlády noc. A byla to poctivá venkovská noc, jen černá neproniknutelná tma, nikde žádné pouliční lampy, světla v oknech domů ani projíždějící auta,

jen tma a tisíce hvězd, které se třpytily jak na obloze, tak v odrazu na hladině jezera. Oskar popošel k oknu a svým zrakem pátral po jakémkoliv známce života okolo, ale nejenže nikde nic nespátril, ale neslyšel ani nic jiného než tiché šplouchání vln, které se tříštily o břeh.

Oskar vytáhl ze svého batohu mobil. Signál tu neměl, ale i tak se alespoň pokusil zatelefonovat někomu z rodiny. Samozřejmě bezúspěšně. Použil mobil alespoň jako baterku a popošel s ní ke dveřím. Klika pod jeho rukou povolila a dveře nejenže šly otevřít, ale rovnou se s hlasitým žuchnutím zřítily celé na podlahu. Oskar zalpal po dechu, srdce mu splašeně bilo a on se chytil futra, které se mu začalo drolit pod rukama – dřevo bylo úplně shnilé. Zvenku se ozval řev, při kterém stydla krev v žilách, Oskar přiskočil k oknu a jediným prudkým pohybem ho zavřel, až sklo zařinčelo. Zvířecí řev utichl, ale Oskar teď viděl plamen, který se pohyboval nad hladinou. Vypadalo to jako obrovská letící pochodeň, která navíc mířila jeho směrem. Oskar se vypotácel ven z místnosti. Cestu mu ale blokovaly popadané tlející regály. Tam, kde byla ještě před krátkým časem stará nepoužívaná knihovna, bylo teď něco, co připomínalo spíš skládku – shnilé dřevo, polámané police, hromady na sebe popadaných rozpadlých knih a volných listů papíru. Oskar si jimi klestil cestu, až se dostal k vitrážovým dveřím, které k jeho úlevě nebyly také zamčené. Proběhl jimi na chodbu a zastavil se na poslední chvíli. Tam, kde byla dříve chodba, zela kus od něho jen obrovská díra, ve které rostly břízy. Oskara ovanul chladný vzduch a nad sebou uviděl hvězdy. Z toho, co mělo být školní budovou, byla na tom podivném místě, na kterém se ocitnul, ruina. Oskar opatrně couval zpět do knihovny a vrátil se do místnosti, kde nechal své věci. Bylo jasné, že teď v noci už nic zkoumat nemůže, bylo to příliš nebezpečné. Venku už byla opět pouze tma a ticho. Žádné plameny ani zvuky už nerušily to osamělé místo.

Oskar nevěděl kde je. Byl na stejném místě v jiné době nebo se ocitl úplně jinde? Je tohle všechno skutečnost nebo ho jen šálí smysly? Noc přišla tak nečekaně, že nebyl příliš unavený, měl jen strašlivý hlad, a tak se jen dlouho choulil na podlaze, než na svém batohu konečně usnul. Probudil se, když už slunce stálo vysoko na obloze. Na malou chvíli přemýšlel, kde je, a pak se rozeběhl k oknu a rozrazil ho dokořán. Před jeho zraky si pohrávaly mořské vlnky – to, co považoval v noci za jezero, byla ve skutečnosti mořská zátoka. Kam až oko dohlédlo, se rozprostíralo moře. A nikde ani živáčka – neviděl jediného rybáře, jediné lidské obydlí, jedinou loď, ba dokonce ani racka a ve vzduchu necítil ani sůl. Oskar sebral ze země batoh, bezmyšlenkovitě do něj přihodil knihu s básní, kterou našel v psacím stole a vydal se ke dveřím. Na poslední chvíli ho ještě něco napadlo – vrátil se do místnosti a vyfotil si ji mobilem. Rozpadající se psací stůl, gobelín, výhled z okna... Pak se konečně vydal přes knihovnu do školní chodby, dalo-li se tak tomu říkat.

Oskar se neodvážil projít kolem díry v podlaze, chodba byla tak chatrná, že si byl jistý, že by ho neunesla a probořil by se. Trochu neohrabaně se mu podařilo skočit na jednu ze silnějších bříz, které v otvoru rostly. Odřel si přitom sice koleno, ale pak už poměrně snadno a bezpečně slezl po mladém stromku dolů do přízemí. Všude byl nejméně metrový nános jemného bílého písku. Oskar neměl chuť prozkoumávat zbytky budovy a vylezl ven nejbližším okenním otvorem, který našel. Pak se vydal k moři. Budova stála jen padesát metrů od břehu. Oskar se otočil, aby si ji prohlédl. Většina střechy byla pryč, obvodové zdi byly celé oprýskané, okna rozbitá a viděl i to, že ve velké části školy jsou propadané podlahy a stropy a namísto studentů školu obydlely břízy a keře.

Oskarovi tekla po kolena krev, a i když věděl, že to bude pálit, neměl po ruce nic jiného než mořskou vodu, a tak si v ní koleno omyl. K jeho překvapení to ale ani trochu nebolelo. Oskar zůstal chvíli překvapeně stát, a pak se sehnul, nabral trochu vody do dlaní a opatrně usrkl. Voda nebyla slaná! Oskar jaktěživ neslyšel o sladkém moři. Byl si čím dál tím jistější tím, že se neocitl na žádném normálním místě na zemi a v žádném jiném čase, ale někde docela jinde. Kde, to ovšem nevěděl. Dlouze se napil, a pak se rozhlédl na obě strany. Byl v jakési zátoce a neviděl pořádně do dálky ani na jednu stranu. Zdálo se mu, že je jedno, kam se vydá, a tak prostě vykročil doprava. Po chvíli chůze si zul boty a šel dál po mokřím písku bos, bylo to tak mnohem pohodlnější. Brzy se ale začal cítit unavený. Měl hrozný hlad, ruksak s učebnicemi se docela pronesl, mikinu a bundu měl uvázanou kolem pasu, protože bylo opravdu velké

teplo a v kapsách kalhot měl navíc nacpané odepnuté nohavice. Byl velmi rád, že měl na sobě kalhoty, ze kterých šly udělat tříčtvrťáky nebo kraťasy. Oskar takto ušel sotva dva kilometry. Opustil zátoku, ve které stály trosky školy, a ocitl se na dlouhé písčité pláži. Před ním byl jen písek a nic jiného, nikde nebylo ani stopy po nějaké stavbě. Kus od pláže začínal pás trávy a borovic a v dálce na obzoru pak spatřil členitá skaliska.

Oskar si to zamířil k lesíku, a tam si sedl, rozepnul svůj batoh a vyskládal do písku celý jeho obsah – kromě desek se sešity a penálu tam měl učebnici chemie, matematiky, češtiny, angličtiny a dějepisu a cvičební úbor – respektive jen zpoceně tričko a tenisky, protože na tělocvik si jen odepnul nohavice svých oblíbených kalhot. Dále tam měl teď už prázdnou láhev od pití, hřeben, krém na ruce, peněženku, knihu s básní a mobil. Oskar nacpal všechny učebnice do igelitky od cvičebního úboru. Ze sešitů si nechal jediný, ten nejméně popsany, zbylé sešity přihodil do tašky, a pak celý ten balíček schoval do dutiny stromu. I když to bylo poměrně zbytečné, prohrábl si své světlé krátké vlasy hřebenem, a pak si důkladně namazal obličej krémem. Všechno přebytečné oblečení si naskládal do batohu a v ruce si nechal jen špinavé tričko na cvičení. Chtěl si ho přemáchnout ve vodě a uvázat si ho kolem hlavy, aby se chránil před sluncem.

„Ty jsi hrdina?“ ozvalo se Oskarovi za zády, ve chvíli, kdy se chtěl vydat znovu na cestu.

Oskar se s úlekem otočil. Před ním stál malý kluk, který cucal nějaké zvláštní ovoce. Měl na sobě krátké kalhoty s kšandami a plátnou košili, a to, do čeho kousal, vypadalo jako pomeranč, jenže to pojídal i s kůrou.

„Cože?“ vyhrkl Oskar.

„Hledáš zámek?“ vyzvídal kluk.

„Je zámek daleko?“ zeptal se Oskar, potěšený tím, že slyší o nějakém lidském výtvoru v okolí.

„Jak to mám asi vědět, když je zámek zakletý a nikdo, kdo se ho vydal hledat, se ještě nevrátil?“ zavrtěl kluk nechápavě hlavou a spolkl poslední sousto ovoce. Oskar závistivě polkl naprázdno. Kluk pak dodal: „Až budu dost velký, zabiju draka i zlého prince a zámek vysvobodím.“

Oskar měl za to, že se ho klučina snaží zatáhnout do nějaké své dětské hry, zatímco on potřeboval zjistit něco opravdového o svém okolí. Proto se zeptal: „Poslyš, bydlí tu nějakí lidé?“

„Ne,“ vyhrkl rychle kluk.

„Kde bydlíš ty?“ zeptal se ho Oskar.

„Já se nesmím s nikým bavit a nikoho vodit domů.“

„Chtěl bych se jenom zeptat na pár věcí někoho staršího,“ vysvětloval Oskar.

„Ne, to já nesmím,“ bránil se kluk. „Jednou jsme měli doma jednoho z mizejících lidí a táta nám zakázal vodit domů cizí lidi. Jsou tu samý divný mizející lidi nebo hrdinové, co tudy chodí ke skalám a na zámek a já se s takovými lidmi nesmím bavit.“

„Kdo jsou mizející lidi?“ vyzvídal Oskar.

Kluk zbledl a začal couvat. Oskarova neznalost mu připadala podezřelá.

„Počkej,“ prosil ho Oskar. „Je zámek tímhle směrem?“ zeptal se a ukázal napravo, tam kam měl namířeno.

Kluk se ale místo odpovědi otočil a úprkem se rozeběhl mezi stromy. Oskar netušil, čím ho mohl tak vylekat, ale neměl v úmyslu kluka pronásledovat. Evidentně tu žili nějakí lidé a Oskar doufal, že brzy potká někoho, s kým bude rozumnější řeč. Prozatím se rozhodl pokračovat dál. Nevěděl, co je v dálce před ním, ale jednou si vybral nějaký směr, tak se rozhodl držet se ho. Ostatně kdo ví, co by ho čekalo na opačné straně od zátoky.

Oskar se vrátil k moři, dá-li se tak říkat té obrovské mase sladké vody, přemáchl si v něm tričko a udělal si z něj turban. Napil se a pak pokračoval v cestě. Ušel sotva padesát kroků, když spatřil v písku malé dětské řápoty. Nepochyboval, že patří klukovi, se kterým zrovna mluvil. V místě, kde kluk vlezl do vody, rostlo obrovské množství hustých řas. Oskar se na ně podíval pozorně a spatřil, jak mezi nimi tu a tam prosvítá cosi oranžového. Odhodil ruksak do písku a ani se nezdržoval svlékáním. Vrhł se mezi řasy, rozhrnul je a po chvíli už

s vítězoslavným pocitem držel v rukou oranžový plod, připomínající pomeranč. Hladově se do něho zakousl a byla to ta nejpodivnější věc, jakou kdy ochutnal. Slupka plodu byla mírně nakyslá, dužina svou chutí připomínala marcipán a ve chvíli, kdy se začal cítit přeslazený, prokousal se k obrovské měkké pecce, která chutnala jako uzené maso. Uvnitř pecky byla tvrdá průsvitná kulička, která vypadala jako sklo, ale na omak byla pevná a pružná a ta se jíst nedala. Oskar spořádal ještě jeden ten podivný plod, než měl pocit, že už je dost sytý. Zapil tu neobvyklou věc vodou, a pak ještě ze zvědavosti strčil do pusy i kousek řasy, na které ono ovoce rostlo. Řasa chutnala jako rozmáčené neslané brambůrky a když ji Oskar nechal chvíli vysušit na slunci, začala docela příjemně křupat. Oskar zatím narazil na řasu jen na tomto jediném místě, a proto strávil nejméně hodinu tím, že si dělal zásoby. Nasušil si plný sáček řas, do každé volné kapsy batohu si nastrkal několik oranžových plodů a až potom se znovu vydal na cestu. Porost řas po chvíli zmizel a on šel dál podél čiré vody, ve které se prohánělo poměrně velké množství ryb. Oskar neměl představu, jak by některou ulovil, vykuchal či upekl. Neměl ani nůž, ani oheň ani nervy na to, aby rybu zabil, ale přesto ho uklidňovalo, že je tu tolik možností, jak se nasytit.

Šel po pláži asi dvě hodiny. Skály, které viděl ráno na obzoru, byly teď o poznání blíže a on zahlédl věže zámku, který se skrýval v dálce za skalisky. Oskar nepochyboval o tom, že kluk, se kterým mluvil, nikdy nevytáhl paty z domu, když netušil, že je zámek tak blízko. Možná proto si o něm vymýšlel hloupé povídky. Bylo pozdní odpoledne a po další hodině cesty uviděl Oskar známky toho, že tu žijí lidé. V místě, kde se do moře vléval malý potok, spatřil mezi stromy neuměle spletenou chýši z větví a políčko, na kterém rostlo něco, co vypadalo jako velké masožravé rostliny. Oskar přišel blíže a viděl, že z chatrného příbytku čouhají chlupaté nohy. Také se odtamtud ozývalo hlasité chrápání. Oskar jen opatrně a z uctivé vzdálenosti okukoval obří masožravky. Nic takového ještě nikdy neviděl.

„Co tady chceš?“ ozval se nepříjemný dívčí hlas a z poza jedné z rostlin se vynořila zakaboněná holka, jen nemálo starší než Oskar. Chrápání v chýši ustalo a po chvíli z ní vylezl asi patnáctiletý kluk.

„Vypadni odtud,“ obořil se na Oskara.

„Chtěl jsem se jenom na něco zeptat,“ bránil se Oskar.

„My nikomu neradíme a nepomáháme,“ řekl kluk důrazně.

„Neděláme vůbec žádný dobrý skutky, aby bylo jasné,“ dodala holka. „Nehodláme se vypařit jako pára nad hrncem.“

„Nic mu nevysvětluj, Cilko,“ obořil se na ni kluk. „Můžeš mu pomoci a poradit, ani nevíš jak.“

„Nejsi ty Tonda nebo Jenda?“ zeptal se Oskar. Slyšel o známé trojici poškoláků, z nichž jednou byla dívka Cecilka, která pěstovala vegetariánské „masožravé“ rostliny. Jen měl za to, že už je to starý příběh.

„Jsem,“ řekl kluk váhavě, asi přemýšlel, jestli náhodou nekoná dobrý skutek. Pak si ve své pomalé hlavě srovnal Oskarovu otázku se svou odpovědí a usoudil, že by měl ještě pokračovat a dodal: „Jenda.“

„O Tonda jsme přišli,“ povzdechla si Cecilka, „je to pro nás hrozná ztráta. Uměl báječně zabíjet a kuchať ryby. Jenomže byl moc měkřej. Viděl ubohýho pocestnýho, vysvětlil mu kde co, i rybu mu dal a byl fuč.“

„Už nic neříkej,“ mračil se na Cilku Jenda, pak si Oskara pořádně prohlídl, a když viděl v průsvitné postranní kapse jeho batohu jeden z mořských plodů, pohrdlivě odfrkl. „Ty se cpeš tímhle mořským smetím?“ Dřív než se stačil Oskar nějak ohradit, sáhl Jenda po plodu, vytrhl ho Oskarovi z kapsy a hodil ho ledabyle jedné z rostlin. Masožravka po něm hbitě chňapla a začala se jím cpát. Vypadala, jako když plod doopravdy kouše, a pak se její květ znovu otevřel a z rostliny vypadla malá modrá placička. Oskar se pro ni sehnul. Byl to konec konců jeho plod, kterým Jenda rostlinu nakrmil. Jedna z masožravek po Oskarovi chňapla a sevřela mu paži. Vytrhl se jí, ale stálo ho to nemalé úsilí. Ruku měl celou oslintanou, dá-li se o rostlině říct, že slintá a rostlinná šťáva ho začala nepříjemně pálit. Jenda s Cecilkou se jen pobaveně smáli. Oskar se rozeběhl k blízkému potoku a rychle si v něm smočil ruku, na které

se mu začaly dělat puchýře. Nepříjemně to pálilo. Voda v potoce byla slaná! Všechno tu bylo nějak naruby. Oskar už se raději ani neohlížel, přebrodiv slany potůček a rozeběhl se ke sladkému moři, ve kterém si zraněnou ruku znovu omyl. Nejraději by zůstal sedět u vody, protože ruka nejméně bolela, když si ji máchal, ale chtěl se co nejrychleji dostat z dohledu těch dvou.

„Špatný skutek,“ zubil se Jenda a společně si s Cecilkou plácli.

„Pozdravuj draka!“ zavolala ještě Cecilka na Oskara, ale ten se ani neohlédl a vydal se směrem k zámku. V ruce ještě stále svíral modrou placičku, kterou vyvrhla ona masožravá rostlina. Nevěděl, jestli ji má ochutnat nebo zahodit a rozhodl se, že ji prozkoumá, až už nebudou Jenda s Cecilkou na dohled.

„Drak,“ mrmlal si Oskar pro sebe. Může být v zemi, kde je sladké moře a slany potok něco takového? Vzpomněl si na zvířecí řev, který slyšel v noci a plamen, který ozářil tu černočernou tmou. Mizející lidé, uvažoval dál. Pokud byl Tonda jedním z poškoláků d'asovického gymnázia, možná, že ono zmizení ve skutečnosti znamenalo návrat domů. To ty dvě dubové palice ovšem nenapadlo. Pokud tady byli za trest, nemohl to být právě dobrý skutek nebo série dobrých skutků, která by jim umožnila dostat se zase zpět?

Oskar pochodoval dál po pláži a každou chvíli si smočil ruku ve vodě. Na předloktí měl asi dvacet centimetrový rudý flek a několik bolestivých puchýřů. Šel po pláži asi hodinu, a když si pak udělal přestávku a ohlédl se, byla už chýše těch dvou zlomyslníků jen malým bodem kdesi v dálce. Zato skaliska byla čím dál tím blíže. Oskar konečně vzal onu modrou placičku a rozlomil ji. K jeho překvapení z ní začal vytékat med. Oskar byl za chvíli zapařovaný až za ušima. Snědl celou půlku placky, jejíž modrá kůrka chutnala jako mandle. Byla to náramná dobrota, i když po chvíli měl pocit, že už měl sladkého pro ten den až až. Pustil se proto do křupavých řas, které měl v sáčku, a když je spořádal, zabalil do pytlíku zbytek medové placky. Pak si zaplavoval v moři, což byla úleva pro jeho ruku. Když uschnul a znovu se oblékl, usoudil, že by bylo vhodné začít se poohlížet po nějakém místě na přespání. Skaliska byla vzdálená asi dvě hodiny chůze a vzhledem k tomu, že bylo pozdní odpoledne, usoudil, že by neměl příliš otálet a vyrazil na další cestu. Než došel ke skalnímu masívu, byl už dočista utahaný. Na pláži snědl další dva oranžové plody a dojedl i medovou placičku, důkladně se napil a naplnil si láhev vodou. Ochlazovalo se, a tak na sebe navlékl i mikinu a obul se, a pak zalezl do první jeskyně, na kterou narazil. Usnul mnohem dřív, než se na obloze objevily hvězdy.

3

Dračí stopy

Oskar spal jako dřevo a až ráno ho začal budit chlad, mokré nohy a hloupé sny. Zdálo se mu o malém dráčkovi, který strašně slintal a dychtivě mu olizoval nohy. Ono vlhko ale nepocházelo od žádného živého tvora. Oskar dočista zapomněl na to, že existuje něco jako příliv a odliv a do jeskyně teď pronikaly drobné mořské vlnky, které dorážely na nohy lehkovážného spáče.

Nic člověka neprobudí tak rychle a dokonale jako úlek. Oskar byl v mžiku na nohou. Moře bylo poměrně mělké, a tak nebyl problém přebrodiv se kolem skály zpět na pláž. Oskar ke své radosti našel dokonce celý chuchvalec řas, které moře vyvrhlo na písek. A mezi uvádajícími řasami našel hned několik lákavě vyhlížejících plodů. Tyhle měly trochu tmavší barvu a byly mírně šišaté. Vypadaly trochu jako mango a jejich slupka byla mnohem tvrdší než u oranžových plodů a byla mírně nahořklá. Když se Oskar probojoval pod slupku, objevil měkkou dužinu, která chutnala jako pečená jablka se skořicí. I tento plod obsahoval uvnitř jedlou pecku, která mu připomínala hrozinky. Oskar se rozhodl, že si plody sám pro sebe pojmenuje. Tomu prvnímu, který chutnal po marcipánu a vypadal jako pomeranč, začal říkat marciranč a tomu, který právě našel, dal jméno jablečnice. Nebyla to žádné originální jména, ale pořád bylo lepší přemýšlet o marcirančích než o oranžových koulích. Oskarovi zbývaly od předchozího dne ještě tři marciranče a v řasách našel hned pět jablečnic, z nichž jednu spořádal k snídani. Na další cestu měl tedy ještě sedm plodů.

Příliv Oskarovi nedovolil pokračovat podél vody, moře totiž dosahovalo až ke skaliskům. Oskar se odpočinutý, najedený a v poměrně dobré náladě vydal podél skal, aby našel způsob, jak je obejít nebo jimi projít. Skály byly rozeklané a byly mezi nimi četné uličky. První, na kterou Oskar narazil, byla ale slepá. Další končila po zhruba padesáti metrech na malém prostranství, ze kterého vedla krkolomná úzká cestička, vhodná spíš pro horskou kozu než člověka. Oskar se raději vrátil. Další vchod do skal vypadal slibně, byl prostorný a Oskar jím viděl do dálky. Vypadalo to jako příjemná cesta. Až na jeden detail. Na zemi Oskar spatřil několik velikých otisků pařátů. Vypadalo to jako stopy obrovského ještěra. Oskar váhal. Neměl by raději počkat, až moře opadne a pokračovat podél vody? Neměl by se poohlédnout po další cestě? Neměl by se vrátit? Zatímco takto uvažoval, objevil se na cestě postarší chlapík s nůši na zádech. Oskar ho pozdravil a doufal, že stařík nebude stejně neochotný jako lidé, které potkal doposud.

Starý pán položil nůši na zem a přívětivě se na Oskara usmál. „Další hrdina, který jde zkusit štěstí,“ nadhodil.

„Víte, prosím, kam vede tahle cesta?“ zeptal se Oskar.

„No jestli chceš zabít draka, jsi na správné cestě,“ odpověděl mu stařík. „Ale co jsem slyšel, tak drak v tom měření sil zatím vede.“

„Chcete říct, že mezi těmi skalami bydlí drak?“ ptal se Oskar.

„Jaký vlak?“ podíval se na něho stařeček nechápavě a trochu váhavě dodal: „Tady žádné vlaky nerostou.“

Oskar se pousmál: „Nerostou vám tu vlaky?“

Starý pán se zamračil a řekl: „Až ti bude tolik co mně, taky ti neporostou žádné vlasy.“

„Neřekl byste mi, jak se dostanu na zámek nebo někam, kde bydlí lidi?“ přešel Oskar stařečkovu odpověď.

„Samozeřejmě, že na zámku nebydlí lidi,“ řekl stařeček. „Proto je to taky zakletý zámek.“

„Zakletý zámek?“ zopakoval po něm Oskar. „Že by tam strašilo? Ve věži?“ Oskar si neodpustil tohle zlomyslné rýpnutí. Měl dojem, že tu opravdu někomu ve věži straší, a to starému pánovi před ním. Nicméně stařeček byl už druhý člověk, který prohodil něco o tom, že je zámek zakletý, takže i když si z toho Oskar dělal legraci, bylo mu jasné, že tahle pověst nebude jen výmyslem onoho malého kluka v lese. Možná na tom něco bude, třeba něco, co má vědecky odůvodnitelný podklad a co zdejší prostáčky pouze nechápou.

„Nejvíc strašidel žije v majáku, to je vůbec nejnebezpečnější místo v okolí,“ poznamenal ještě stařík. „U majáku žijí také draci, říká se, že nejméně tucet. A jestli chceš, aby ti drak dobře rostl, musíš ho krmit kapustou. To jsou moje rady, hrdino. A nejlíp se na zámek dostaneš, když půjdeš kolem sedmi trpaslíků.“ S těmito slovy sebral stařík nůši ze země a bez dalších proslovů pokračoval v cestě. Oskar si byl jist, že mu nejen pořádně straší ve věži, ale že mu i notně šplouchá na maják.

Oskar se vydal mezi skály po cestě, kterou stařík přišel. Konec konců až tak nebezpečná cesta to asi nebude, když po ní onen starý pán chodí. V písku mohl sledovat stařečkovy nezřetelné stopy a tu a tam uviděl i nějakou ještěří tlapotu. Nicméně tyto dračí stopy, jak jim Oskar v duchu říkal, byly ojedinělé. Na jednom místě jich bylo několik najednou, pak dlouho žádné, pak tři čtyři a zase dlouho nic. Oskar takto šel po klikatící se cestičce mezi skalami dobrou půlhodinu, než došel na rozcestí. Byl tu obrovský pařez a vedly odtud tři cesty. Oskar se rozhodl pro tu levou, protože vedla zpět k moři a tudíž ke zdroji pitné vody a potravy. Navíc na ní spatřil stařečkovy stopy. Po pár metrech spatřil i větší množství dračích stop, to ho sice trochu vylekalo, ale konec konců stařeček tudy také šel a žádný drak ho evidentně nesežral. Oskar šel tvrdohlavě dál. Bylo dost teplo a on bude brzy potřebovat doplnit si vodu své nevelké láhve.

Oskar pokračoval po cestičce další půlhodinu a stezka mezi skalami ho dovedla nakonec zpět na pláž. Ta zde byla sice lemovaná skalisky, ale moře již začalo ustupovat a nechalo zde alespoň úzký pruh, po kterém se dalo chodit. A v místě, kde se Oskar ocitl, rostlo ve vodě navíc velké množství řas, na kterých zrály marciranče i jablečnice. Bylo tu ale i něco jiného – něco, z čeho Oskar neměl vůbec radost. Necelý kilometr od místa, kde stál, se na skále

vypínal maják. Oskar nevěděl, co dál. Pro začátek se tedy alespoň najedl, doplnil si do láhve vodu a utrl si několik dalších plodů do zásoby. Celou dobu přitom nespustil oči z majáku, u kterého se ale vůbec nic nedělo.

Oskar přemýšlel, má-li jít dál a riskovat průchod kolem majáku nebo má-li se vrátit. Vtom ale zdálky uslyšel nějaké zvuky. Někdo přicházel. Oskar popadl větev a velice rychle zahladil veškeré své stopy v písku. Pak se ukryl za velký balvan na pláži a čekal. Měl skvělý výhled jak na cestu, tak na maják. Kroky byly poměrně tiché a Oskar doufal, že patří člověku nebo nějakému malému zvířeti. Drak by určitě dělal mnohem větší rámus. A navíc draci přeci umějí létat. Sotva na to Oskar pomyslel, v duchu si huboval. Přemýšlí o dracích, jako by byli opravdichtí. Jenomže pak si vzpomněl na minulou noc – na řev a plameny, které viděl nad zátokou.

Kroky se přibližovaly a za chvíli se na cestičce objevil onen bláznivý stařeček s nůši. Oskar si oddechl. Neměl ale už podruhé chuť se staříkem mluvit, a tak se příkrčil za balvanem a ani nedutal. Stařík přišel k pláži a chvíli se brodil mezi řasami a sbíral jejich plody. Naskládal si je do nůše, ze které ovšem předtím vyndal jakýsi balíček, zabalený v plátně. Když nůši dostatečně naplnil, zůstal chvíli tiše stát a obezřetně se rozhlížel na všechny strany. Pak rozbalil svůj balíček, něco z něj vyndal a několikrát to vmáčkl do mokrého písku. Oskar neviděl dobře, co stařík dělá. Zůstával dál schovaný za kamenem. Stařík si spokojeně prohlédl své dílo, nasadil si nůši a vydal se vodou směrem k majáku. Každých padesát metrů se zastavil, vždy se pečlivě rozhlédl, a pak bouchnul oním předmětem opět několikrát do mokrého písku. Sám šel dál mělkou vodou, aby po něm nezůstávaly stopy. Nakonec z vody vylezl a vydal se cestičkou mezi skály. Oskar ho na chvíli ztratil z očí, ale pak se stařík znovu vynořil, zamířil si to přímo k majáku a během chvíle zmizel uvnitř. Oskar jen zakroutil hlavou a vydal se na pláž. Po chvíli narazil v mokřém písku na čerstvé dračí stopy. Otevřel údivem pusou a popoběhl dalších padesát metrů. Tam byly další dračí tápoty. Pro kontrolu ušel dalších padesát metrů, tam kde starý muž zhotovil další otisky.

„Jedna nula pro tebe, dědo,“ řekl Oskar nahlas a zahleděl se směrem k majáku. Povídačky o drakovi a strašidlech nejsou zrovna špatný bezpečnostní systém. Oskar nepochyboval ani o tom, že na něho stařík zmateného blázna jen hrál. I když to tak na první pohled nevypadalo, ten stařík měl určitě všech pět pohromadě. V Oskarovi se probudila zvědavost. V tu chvíli se ale od majáku ozval nepříjemný zvířecí řev. Oskar v něm poznal zvuk, který slyšel už během první noci. Byl přesvědčený, že onen zvuk je falešný stejně jako dračí otisky na pláži. Měl sto chuť staříka sledovat, ale rozhodl se přistoupit na jeho hru, a jakmile se řev rozezněl, vyrazil tryskem zpátky, odkud přišel. Netušil, jestli ho stařík zahlédl nebo zda onen dračí řev spustil jen tak preventivně, ale pro jistotu se zastavil až na cestě mezi skalami, kde ho stařík nemohl vidět. Ať už ho stařík zahlédl nebo ne, Oskar měl za to, že je lépe předstírat strach a staříka sledovat tajně.

Oskar se vydal zpátky k rozcestí. Rozhodl se trochu prozkoumat okolí, ale zároveň se nechtěl od majáku příliš vzdálit. Cestou zpátky si všimnul, že mezi dvěma skalisky je rozsídlna, ve které rostly hrubé chomáče trávy. Podařilo se mu dostat se tudy až pod vrchol skal a na menší z obou skal vylézt. Nebyl to obtížný výstup. Skála byla samá díra a lezlo se na ni snadno. Bylo to spíš jako šplhat po žebříku nebo vystupovat po rozbitých schodech. Oskar měl teď krajinu před sebou jako na dlani. Sice okolo něho bylo i několik vyšších skalisek, přes která příliš neviděl na své bezprostřední okolí, ale dobře odtud viděl maják, který se tyčil opodál a poprvé spatřil lépe i zámek, ze kterého dosud viděl pouze věže.

Nikde v okolí nebyla vidět jiná lidská obydlí. Viděl jen moře, skaliska a do dálky se táhnoucí lesy. Bylo-li něco na odvrácené straně zátoky, ve které se ocitl, bylo to nyní už příliš daleko na to, aby tam Oskar dohlédl. V téhle pustině zkrátka nic pořádného nebylo. Jediná zajímavá věc, která se tu dala dělat, bylo sledovat staříka a prozkoumat zámek.

Jak tak Oskar seděl na vrcholku skály a pozoroval moře, zámek a maják, na něco si vzpomněl. V mobilu měl vyfocený gobelín, který visel ve škole. Byl na něm přece zámek, moře, drak a další výjevy. Oskar se na fotografii pořádně zadíval a zjistil, že gobelín je vlastně mapou této krajiny. Zátoka, pláž, skály, zámek, to vše bylo znázorněné na správném místě. Oskar se

usmál, když spatřil draka, ovíjejícího se kolem majáku. Na fotce viděl tři cesty, které vedly ze skal. První cesta se stáčela podél majáku zpět k moři, další vedla více méně rovně k zámku, třetí směřovala do vnitrozemí a vedla do jakéhosi bludiště. Kus za bludištěm spatřil Oskar mohutnou řeku, přes kterou se klenul chátřející most. Oskar si vzpomněl na báseň, bylo tam něco o labyrintu a o mostu.

Vyndal knihu z batohu a znovu se do ní začel. Báseň mluvila o lípě na rozcestí – Oskar se přece dostal k rozcestí, kde stál veliký pařez. Mohl to být pozůstatek oné lípy? Knížka ho nabádala, aby se nepouštěl k zámku přímou cestou, ale aby šel doprava, přes bludiště a přes řeku, kterou ale neměl překročit po údajně nebezpečném mostě. Oskar se také musel pousmát všem zmínkám o dracích, autor básně si asi nedal nikdy tu práci, aby prozkoumal nebezpečnou levou stezku sám. Oskar si teď také všimnul, že jak byl poprvé rozrušený, nedočel báseň do konce. Byly tu ještě další sloky:

Kdo se vydá dál do trní,
za princeznou, zlatem a pravdou,
najde slávu i bohatství,
nepůjde však o cestu snadnou.

Cíl je teprve začátkem,
zámek, jenž čeká na hrdinu,
ten neprobudíš polibkem,
proto se vyhni věžím stínu.

Po pravdě pátrej v podzemí,
jenom v něm živí navždy nespí,
nesmoč svoje rty v prameni
a také nedej na pověsti.

Oskar si přečetl celou báseň ještě dvakrát, až si některé sloky pamatoval téměř nazpaměť. Pak knihu strčil zpět do batohu a vydal se opět dolů.

Slézt skálu bylo už o chlup složitější a Oskar si přidal do sbírky svých škrábanců další. Nicméně škrábance na kolena i ruka už se začaly hojit a Oskar si s tím příliš hlavu nelámал. Bloumal dál mezi skalisky, až došel zpět na rozcestí. Ke svému překvapení spatřil, že prostřední cestou míří jeho směrem nějaký kluk. Byli jen kousek od sebe, když si Oskar uvědomil, že kluk před ním není nikdo jiný než David Dvořák, ta mrňavá krysa, kvůli které teď Oskar trčel na tomhle podivném místě.

„Davide?“ vyhrkl Oskar překvapeně. „Co tady děláš?“

„Kdo jsi?“ zeptal se David váhavě.

„Známe se přece ze školy,“ odpověděl Oskar.

David pocítil trochu úlevu, že slyší o něčem tam normálním jako je škola. „Já si tě nevybavuju,“ přiznal, „ze kterého jsi ročníku?“

Oskar byl z tohoto úvodu trochu zaražený, ale když se na Davida podíval pořádně, zdálo se mu, že David, který stojí před ním, je o kousek menší, než David, kterého znal a se kterým seděl v lavici. Tenhle David měl velmi krátké vlasy, zatímco starší David měl přerostlé neposedné kučery, které mu padaly přes uši.

„Jsem z tercie,“ odpověděl Oskar. „Ze kterého ročníku jsi ty?“

„Já jsem teď nastoupil do sekundy,“ odpověděl David potichu. Před Oskarem stála evidentně o rok mladší verze Davida. Tento David nebyl také tak sebejistý. Zdálo se, že je z přítomnosti staršího spolužáka trochu vyplašený a že neví, jak se k němu chovat.

Oskar se rozhodl nechat si nějaké trumfy v rukáve a řekl si, že Davidovi nebude vysvětlovat, že ho zná jinak než od vidění. Nicméně v hlavě to Oskarovi šrotovalo – je možné, že by se všichni poškořáci, ať jsou z jakékoliv doby, dostali na toto místo najednou? Plyne tu čas nějak jinak? Jak je možné, že tu potkal Cilku a Jendu, o kterých mu spolužáci vyprávěli ještě předtím, než se sám ocitl po škole? A co David? Proč se k Oskarovi později choval tak

chladně a nepřátelsky? Pamatuje si jeho starší já, že se tu spolu ocitli? Nicméně to, že znal o rok staršího Davida, bylo Oskarovi tak trochu útěchou. David se rozhodně vrátil zpátky, je odtud nějaká cesta ven a on věděl, že David ji najde. Možná se ho stačí jen přidržet a brzy uvidí, jak se David vypaří a ocitne se tam, kde má být.

„Jak ses sem dostal a jak jsi tu dlouho?“ vyptával se Oskar.

„Jsem tu už asi pět dní,“ řekl David smutně. „Ředitelka mě zavřela do takové mrňavé místnosti a já jsem se napil trochu vody ze džbánu, který tam stál, a najednou se všechno změnilo. Venku se ihned strašně rozpršelo, tak že nebylo vidět ani na krok. A to bylo předtím úplně jasno, a když ten déšť ustal, byl jsem tady u moře.“

„Já jsem se vody ani nedotkl,“ okomentoval to Oskar a na oplátku Davidovi vylíčil, jak se sem dostal on.

„Takže s námi něco udělala ředitelka nebo je to tou místností,“ konstatoval David už o poznání směleji.

„Odkud vlastně jdeš?“ nadhodil teď Oskar.

David máchl rukou někam za sebe. „Je to tu celý nějaký divný. Vidíš ten zámek v dálce?“

Oskar přikývl: „Mám tam namířeno.“

„Tak to si ušetři cestu,“ řekl mu na to David. „Je to jenom fata morgána. Šel jsem k němu, celou dobu jsem ho viděl, a když jsem přišel na místo, kde by ten zámek měl být, tak tam prostě nebyl. Bylo tam samý trní, bodláčí a šípky a to bylo všechno. Z dálky to přitom vypadalo jako obrovský zámek.“

„Nebyl ten zámek jenom tak zarostlý trním, že nebyl vidět?“ nadhodil Oskar.

„Ne,“ vrtěl hlavou David. „Žádný zámek tam nebyl. Je to jenom optický klam, jsou to jenom keře a nic za nimi není.“

Oskar sáhl do batohu pro knihu a zamyšleně v ní našel správnou sloku. V básni se říkalo, že kdo půjde prostřední cestou, zámek jen spatří, ale nenajde! Oskar začal brát celou báseň mnohem vážněji. Ukázal knihu Davidovi, který ji evidentně nikdy neviděl, protože si v ní horlivě začal číst. Nakonec knihu zaklapnul a zatvářil se znuděně.

„Myslím, že to jsou jenom žvásty,“ řekl David. „Pohádka. Tady na tomhle místě nic není. Potkal jsem jednu holku, která povídala, že kdybych šel na druhou stranu, dojdou do města. Takže se teď plánuju vrátit někam mezi lidi, už jsem několik dní neměl nic jiného než borůvky a maliny.“

Oskar vytáhl z batohu jeden marciranč a jednu jablečnici a podal je Davidovi. Zatímco se David cpal, až se mu dělaly boule za ušima, vysvětlil mu Oskar, jak si může takovéto jídlo lehce opatřit. Pověděl mu i o medonosných masožravkách. Oskar byl vděčný za štěstí, které v tomto směru měl. Kdyby nepotkal hned ze začátku toho malého kluka, také by se hladově vlácel podél moře plného dobrot. David u sebe neměl zhola nic, dokonce byl jen v tričku a neměl žádné další oblečení ani školní aktovku. Jak Oskarovi vysvětlil, měl, když se vydal k ředitelce, všechny věci v šatně. Oskar mu tedy půjčil svoji mikinu. Začínalo se připozdívat a zároveň tedy i ochlazovat. Oskar si jen v duchu říkal, že by si to mohl David pamatovat a chovat se později ve škole o poznání přívětivěji.

David neochotně souhlasil, že zůstane alespoň tuhle noc s Oskarem a doprovodí ho na pláž. Oskar mu pověděl o bláznivém staříkovi a falešných dračích stopách a své touze podívat se k majáku. David to nepovažoval za nejlepší nápad a nejvíce ho na celém Oskarově vyprávění zaujala pláž plná řas a marcirančů. Oskar si několikrát přečetl báseň. Na žádné draky nevěřil, a tak si nelámал hlavu s tou částí, že draci jsou pány noci. Rozhodl se jít k majáku v noci, aby ho neviděl stařík. Ostatně je-li maják domnělým sídlem draků, bude zároveň i dračí skálou a ta měla Oskarovi napovědět, jak projít bludiště. David se tomu, jak Oskar studoval básničku, smál, ale Oskar byl prostě příliš zvědavý na to, aby vzal nohy na ramena a vrátil se s Davidem do města.